

Arrest

**nr. 68 894 van 21 oktober 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juli 2011 houdende het ministerieel besluit tot terugwijzing.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DE KEUKELAERE, die *loco* advocaat J. MILLEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 8 februari 2007 een asielaanvraag in die op 14 mei 2007 werd afgesloten met een beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker werd tussen 2006 en 2010 meermaals veroordeeld. Zo werd hij op 4 mei 2010 veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maand, op 17 mei 2010 tot een definitief geworden gevangenisstraf van vier jaar en op 29 juli 2010 tot een definitief geworden gevangenisstraf van vier maand met uitstel van drie jaar.

Op 8 juli 2011 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een ministerieel besluit tot terugwijzing met een verbod er gedurende 10 jaar terug te keren, aan verzoeker ter kennis gebracht op 15 juli 2011. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20, gewijzigd bij de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling beweert onderdaan te zijn van Marokko, Palestina of Algerije;

Overwegende dat hij zich op 8 februari 2007 vluchteling heeft verklaard;

Overwegende dat hij op 14 mei 2007 het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, beslissing hem per post betekend op 1 juni 2007;

Overwegende, bijgevolg, dat hij niet meer werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat hij zich tussen 1 maart 2004 en 11 augustus 2006, als dader of mededader, schuldig heeft gemaakt aan diefstal (11 feiten); meermaals aan poging tot diefstal (2 feiten) en aan onwettige binnenkomst of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij werd veroordeeld op 8 december 2006 tot een definitief geworden gevangenisstraf van achtentwintig maand met uitstel van vijf jaar voor wat de voorhechtenis overtreft;

Overwegende dat hij zich tussen 1 januari en 19 november 2005, als dader of mededader, schuldig heeft gemaakt aan diefstal, de dief op heterdaad betrapt, geweld of bedreigingen gebruikt heeft hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven hetzij om zijn vlucht te verzekeren, met de omstandigheden dat de inbreuk bij nacht werd gepleegd, door twee of meer personen en aan onwettige binnenkomst of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 9 januari 2008 werd veroordeeld tot definitief geworden gevangenisstraffen van twaalf maand met uitstel van drie jaar en van twee maand;

Overwegende dat hij zich, in staat van wettelijke herhaling, tussen 9 januari 2008 en 6 maart 2009, als dader of mededader, schuldig heeft gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreigingen, met de omstandigheid dat de inbreuk werd gepleegd door twee of meer personen en aan onwettige binnenkomst of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 29 juli 2009 werd veroordeeld tot definitief geworden gevangenisstraffen van achttien maand en van drie maand;

Overwegende dat hij zich, in staat van wettelijke herhaling, tussen 2 januari en 5 december 2007, als dader of mededader, schuldig heeft gemaakt aan poging tot afpersing door middel van geweld of bedreigingen, met de omstandigheden dat de inbreuk werd gepleegd bij nacht, door twee of meer personen en dat wapens of op wapens gelijkende voorwerpen werden gebruikt of getoond, of dat de schuldige deed geloven dat hij gewapend was en aan onwettige binnenkomst of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij werd veroordeeld op 4 mei 2010 tot een definitief geworden gevangenisstraf van twaalf maand;

Overwegende dat hij zich, in staat van wettelijke herhaling, op 29 november 2008, schuldig heeft gemaakt aan verkrachting, de daad van seksuele penetratie van welke aard ook en met welk middel ook, op een persoon die daar niet in toestemt, de daad met name opgedrongen zijnde door middel van geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer, feit waarvoor hij werd veroordeeld op 17 mei 2010 tot een definitief geworden gevangenisstraf van vier jaar met onmiddellijke aanhouding;

Overwegende dat hij zich op 21 september 2005, als dader of mededader, schuldig heeft gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij werd veroordeeld op 29 juli 2010 tot een definitief geworden gevangenisstraf van vier maand met uitstel van drie jaar;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat betrokkene, geen enkel bewijs van verbetering aandraagt en zijn bestaansmiddelen put uit de misdadigheid;

Overwegende dat het gewelddadige gedrag van betrokkene en de meervoudigheid van de feiten, een permanent gevaar vormen voor andermans fysieke en psychische integriteit en het gevaar op een nieuwe schending van de openbare orde aantonen;

BESLUIT :

Artikel 1.- De zich noemende A Ad. (...), geboren te Rabat of in Palestina op 17 december 1979 of op 17 december 1980, alias A. Al. (...), geboren op 25 november 1979 of op 17 december 1979 of op 17 december 1983 of op 11 december 1984 te Algiers of in Marokko, alias A. Ad. (...), geboren op 17 december 1980, alias AD. Al. (...), geboren op 18 december 1979, alias AG. Ad. (...), geboren op 17 december 1979, alias AH. R. (...), geboren op 14 december 1984, alias AL. M. (...), geboren op 14 november 1984 te Raza of in een onbekende plaats, alias AO. Al. (...), geboren op 17 november 1984, alias AU. R. (...), geboren op 11 november 1984, alias B.A.A.(...), geboren op 14 juli 1984, alias H.A. (...), geboren op 17 november 1983 te Casablanca, alias M.A. (...), geboren op 17 december 1979, alias M.Ad.(..., geboren op 17 december 1979 of op 17 december 1980, alias M.K.D. (...), geboren op 17 november 1985, wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid.

Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3.- Dit besluit beïnvloedt op generlei wijze een eventuele beslissing inzake de voorlopige invrijheidstelling.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“1. Verzoeker wenst op te merken dat hij Marokko ontvluchtte aangezien hij aldaar geen familie had, geen werk, geen inkomen,... en zijn heil zocht om in België een beter leven op te bouwen.

2. Verzoeker is van oordeel, te meer gezien hij nog meerdere jaren in de gevangenis zou moeten zitten, dat elke verbondenheid met Marokko helemaal (voor zover deze er nog zou zijn) helemaal wegvalt waardoor het geenszins meer redelijk is om verzoeker jaren na zijn vertrek uit Marokko terug naar Marokko te sturen. Verzoeker weerhoudt dan ook een inbreuk op het redelijkheidsbeginsel.

3. Het middel is bijgevolg ontvankelijk en gegrond.”

2.2. Vooreerst moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van het ministerieel besluit tot terugwijzing in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de elementen is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Het wordt niet betwist dat het ministerieel besluit tot terugwijzing werd genomen op grond van artikel 20 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de

terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.

Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.”

Hieruit blijkt dat de staatssecretaris verzoeker kan terugwijzen wanneer hij door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd.

Verzoeker betoogt dat hij nog meerdere jaren in de gevangenis moet zitten, en dat elke verbondenheid met Marokko, voor zover deze er nog is, wegvalt. Hij meent dan ook dat het geenszins meer redelijk is om hem jaren na zijn vertrek uit Marokko terug te sturen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat, hoewel verzoeker betoogt naar België te zijn gekomen om een beter leven op te bouwen, hij bijna de hele periode van zijn verblijf op illegale wijze in België verbleef en hij in deze periode de ene strafrechtelijke veroordeling na de andere opliep. Verzoeker betwist deze veroordelingen niet. Verzoeker betwist evenmin de conclusie in de bestreden beslissing dat hij door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad, dat hij geen enkel bewijs van verbetering aandraagt en dat hij zijn bestaansmiddelen put uit de misdadigheid. Verzoeker betwist zelfs de conclusie niet, met name dat *“het gewelddadige gedrag van betrokkene en de meervoudigheid van de feiten, een permanent gevaar vormen voor andermans fysieke en psychische integriteit en het gevaar op een nieuwe schending van de openbare orde aantonen”*.

De Raad wijst erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel schendt, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat is niet het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt en in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker stelt dat hij door zijn jarenlange afwezigheid in zijn thuisland en de lange gevangenisstraf die hij nog moet uitzitten, hij alle banden met Marokko is verloren. Evenwel toont verzoeker, op het gevangenisleven na, niet aan dat hij een stevige band heeft met België. Uit de vele strafrechtelijke veroordelingen blijkt overigens een gebrek aan respect voor de wetten van kracht in België. Bovendien verblijft hij illegaal in België. Hij toont niet aan dat hij een poging heeft ondernomen om ‘een beter leven uit te bouwen’ zoals hij beweert.

Gelet op het feit dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet betwist, kan - zelfs rekening houdend met het feit dat verzoekers band met zijn thuisland Marokko slechts in geringe mate nog bestaat, zoals hij beweert - evenmin worden gesteld dat hij een nauwe band opbouwde met België of dat hij met dit argument aantoont dat verweerder met schending van het redelijkheidsbeginsel de bestreden beslissing heeft genomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.3. In een tweede middel vraagt verzoeker de “*subsidaire bescherming*”.

Hij zet zijn middel als volgt uiteen:

“Ondergeschikt vraagt verzoeker om subsidiaire bescherming hetgeen omschreven kan worden als een reëel risico voor ernstige schade ingeval van terugkeer naar het land van herkomst.

Deze ernstige schade kan bestaan uit: a) de doodstraf of executie; b) onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst, c) ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in geval van gewapend conflict.

Verzoeker wenst erop te wijzen dat hij, te meer gezien hij jaren niet meer in Marokko is (en zal zijn geweest na zijn detentie), geenszins aanspraak op sociale voorzieningen en medische verzorging zal kunnen maken waardoor hij in een situatie van onmenselijke behandeling zal komen.

Bijgevolg is conculant van oordeel dat hij onder het principe van subsidiaire bescherming valt.”

2.4 *In casu* betreft de bestreden beslissing een ministerieel besluit tot terugwijzing met verbod er gedurende tien jaar terug te keren. Het betreft aldus geen beslissing genomen in het kader van een asielaanvraag. Verzoekers asielaanvraag van 8 februari 2007 werd op 14 mei 2007 definitief afgesloten met een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet omschrijft de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Overeenkomstig artikel 39, § 2 van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen (beroepen die niet zijn ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen) wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. De Raad is dus niet bevoegd om verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Waar verzoeker *in fine* van het verzoekschrift vraagt om hem de vluchtelingenstatus te verlenen, minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen, kan aan deze vraag aldus niet worden voldaan.

Het tweede middel kan niet tot de nietigverklaring leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN